

Krag: Jeg kan ganske slutte mig til de anerkendende Ord, der for et Øjeblik siden lød fra den ærede socialdemokratiske Ordfører (J. Chr. Jensen) over for det Udvalg, som den højtærede Minister har betroet Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Dette Udvalg var jo præget af Sagkundskab og har arbejdet i et Tempo, som synes mig i højeste Grad anerkendelsesværdigt, et Tempo, som jeg synes kan fremholdes som et lysende Eksempel til Efterfølgelse for kommende Kommissioner og Nævn, som faar en betydningsfuld Opgave betroet, nemlig den at forberede et vigtigt Lovforslag paa dette eller hint Omraade. Det er jo paa mindre end en Maaned, at dette Udvalg har løst den Opgave, som var stillet det. Ganske vist var Grundlaget givet ved Direktør Knud Christensens Afhandling i „Nordisk Forsikringstidsskrift“ i Sommer, men det er dog megen Anerkendelse værd, at Arbejdet med de mange Enkeltheder saa hurtigt er bragt til Afslutning.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører havde jo ogsaa Lovord til Raadighed over for den højtærede Minister i denne Sag, og til dem vil jeg i og for sig ogsaa gerne slutte mig. Den højtærede Minister bliver jo ellers i det almindelige Omdømme tillagt Betænkkelighedens Naadegave i betydelig Udstrækning, men jeg synes, at han i denne Sag har vist, at han ogsaa kan skynde sig, naar det er tvingende nødvendigt — hvad det forhaabentlig ikke vil blive i denne Sag, men noget bestemt derom kan man jo ikke vide. Derfor synes jeg, at hvis den højtærede Minister for det Tempo, hvori han arbejder i andre Forhold, har Tilgivelse behov — og det er der jo mange, der mener —, er det i alt Fald ikke Tilfældet i denne Sag.

Det er jo klart, at der i Krigstider hos Bygningsejere maa være en ganske overordentlig Utryghed med Hensyn til deres økonomiske Fremtid, fordi Krigsrisikoen for Bygninger ikke dækkes inden for den frivillige Forsikrings Virkeomraade og ikke lader sig dække inden for dette. Derfor maa det hilses med megen Tilfredshed, at man nu paa dette overordentlig betydningsfulde Omraade gennem denne Lovgivning bidrager til at skabe den Tryghed, som hidtil har manglet. Derfor synes jeg ogsaa, at man ikke burde have indskrænket Lovforslagets Gyldighedstid til den Tid, hvori den indeværende Krig fortsættes, men burde have givet Lovforslaget en ganske almindelig fortløbende Karakter. For hvis man under Krigen gør Erfaringer — vi haaber alle sammen, at det ikke maa blive Tilfældet —, men skulde det ske, at man gør

saadanne Erfaringer, som gør Ændringer ønskelige, saa er det jo ikke vanskeligere at gennemføre saadanne Ændringer, end det er paa ny at optage en saadan Lovgivning fra Grunden, og her maa det huskes, at Krigen jo i vore Dage kan komme med ødelæggende Virkning, uden at man i Forvejen har faaet Varsel. Eksempler derpaa mangler desværre ikke i vore Tider. I mange Tilfælde gives der over for saadanne frygtelige Begivenheder ikke nogen Forberedelsestid. Derfor synes jeg, det var bedre at have en permanent Lovgivning end bagefter at komme med en ny. Det vilde jo ogsaa frigøre den højtærede Indenrigsminister for et Hverv, som Loven paalægger ham, og som vilde forsyne ham med en Magtfulde, som han vel sagtens aldrig tidligere har tænkt sig at komme i Besiddelse af, nemlig at skulle dekretere Krigen Ophør.

Hvis jeg kunde tænke mig i den højtærede Ministers ophøjede Stilling, vilde jeg i og for sig meget frabede mig at faa en saadan Opgave betroet, thi det er virkelig meget vanskeligt at afgøre, hvornaar de fredelige Tilstande er indtraadt. Hvornaar ophørte f. Eks. Verdenskrigen? Ja, med den ene Part til en vis Dato, med den anden Part til en anden Dato. Gennem mange Maaneder fortsattes Tovtrækkeriet, medens Vaabenstilstanden i Virkeligheden havde tilendebragt Krigen. Hvis nu Skaderne var sket, hvad skulde saa den stakkels Minister gøre i en saadan Situation? Store Dele af Landet laa maaske i Ruiner, det gjaldt om i det hurtigst mulige Tempo at faa Genopbygningsarbejdet optaget, men den højtærede Minister kunde endnu ikke dekretere Krigen Ophør, og som Følge deraf kunde man ikke begynde paa Vurderingerne, ikke paa Indkrævning af Bidragene, ikke paa Laanstiftelse og alt det, som dette Lovforslag forudsætter. Jeg synes, det vilde føre ud i en højst besynderlig Situation, og derfor vilde jeg altsaa anbefale den højtærede Minister, at man gav denne Lov en permanent Karakter, naturligvis i det Haab, som fylder os alle, at der aldrig maatte blive Brug for den.

Hvad det Princip angaar, hvorpaa Lovforslaget er bygget, skal jeg slet ikke gaa i Enkeltheder. Jeg skal kun sige, at jeg finder det fuldkommen rigtigt, at ved denne Lovgivning gaar alle Bygningsejere i vort Land automatisk ind under Forsikringen — naa, med Forsikring har det ikke saa forfærdelig meget at gøre, det er bare en Risikofordeling, der er Tale om —, ligesom jeg ogsaa synes, det er rigtigt, at vedkommende ikke uden videre kan træde ud. At